

Després de Cerverí, en plena decadència ja de la poesia trobadoresca, trobem autors com **Guillem Ramon de Gironella**, del qual tenim poques dades personals i que va escriure tres cançons de reeixida perfecció formal (on trobem el senyal *sobre-luenh*). També cal esmentar el rei **Pere el Gran** i el seu joglar **Pere Salvatge**, dels quals es conserven tençons que contesten un sirventès de Bernat d'Auriac que parla de la invasió de la Corona d'Aragó pel rei de França. S'ha de nomenar també sis poetes catalans de la cort de Sicília que conreen la poesia: **Jaume II**, a qui se li coneix una dansa de caràcter religiós; **Jofre de Foixà**, autor de tres cançons amoroses dedicades a la dama que s'amaga darrere del senyal *Na Sobregauz*, però conegut bàsicament per les *Regles de Trobar*, que continuen les de Vidal; un poeta **anònim** de catalanitat segura que adreça una poesia a Frederic III donant-li consells polítics; el mateix **Frederic III**, que escriu una poesia en què exposa els seus drets sobre la cort de Sicília; **Ponç Hug d'Empúries**, que escriu una cançó de dues cobles i tornada on contesta la poesia de Frederic III; i **el bord del rei d'Aragó**, del qual no s'ha pogut precisar si era fill de Jaume I o de Pere el Gran i que escriu tres cobles, dues preguntes i una resposta a Berengier de Marselha.

L'últim trobador de la nòmina és **Amanieu de Sescars**. Aquest autor, de qui durant molt de temps es va dubtar de la seua catalanitat que avui sembla provada, va escriure dos obres didàctiques (*L'ensenhament de la donzella* i *l'Ensenhament de l'escuder*), i dues epístoles amoroses adreçades a la dona que s'amaga sota el senyal *Salutz d'Amors*.